

LORA BETH JOHNSON

ISTENNŐ
A
GÉPEZETBEN

Dream
válogatás

Amikor Andra felébred, fuldoklik.

Egy forró, mocskos barlangban találja magát 3102-ben, és Istennőnek szólítják. Elvileg száz évre hibernálták, hogy átutazhasson a galaxison, de ezer év múlva ébredt. A többi telepes, köztük a családja és a barátai is, már évszázadokkal ezelőtt meghaltak, az utódaik pedig valamiért istennőnek hiszik Andrát. A lány tudja, hogy egyáltalán nem különleges, de játssza a szerepét, hogy megtudhassa, miért hagyták sztázisban, és hogyan juthat vissza a Földre.

Zhade-nek, Eerensed száműzött hercegének azonban más tervei vannak. Abban reménykedik, hogy Andra lesz majd a kulcsfigura ahhoz, hogy elfoglalhassa jogos helyét a trónon – ha Andra hajlandó eljátszani a szerepét. Mert ha a nép rájön, hogy nem tudja megmenteni a haldokló bolygójukat, végeznek vele. A város pedig szétesőben, egy gonosz uralkodó ül a trónon. Zhade és Andra talán sosem tudják megfejtetni a lány sorsának rejtélyét, és talán sosem tudják majd leváltani a királyt, ráadásul Zhade titkokat rejteget. Vajon Andra ezer évnyi távolságra az otthonától úgy érzi majd, hogy a bolygó, ahol felébredt, jobb a Földnél?

LORA BETH JOHNSON

egyedüli gyermekként úgy nőtt fel, hogy meséket mesélt magának, és lefekvés után is olvasott. Felnőttkorát azzal töltötte, hogy diplomákat, karriereket, valamint az útlevelébe pecsétet gyűjtögetett, mielőtt rájött volna, hogy valódi szenvedélye a fiktív világok megteremtése. Mikor épp nem könyvet ír, főiskolán angolt tanít és új nyelveket tanul. Davidson NC-ben lakik kis szobatársával, Colocataire-rel, a Yorki-poo kutyával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.lorabethjohnson.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Egy érdekesítő sztori, sok romantikával, sci-fi elemmel és politikával fűszerezve, amely az utolsó oldalig számos fordulatot tartogat... Ott van a helye minden ifjúsági sci-fi gyűjteményben.”

School Library Journal

„Csipkerózsika történetének futurisztikus újragondolása lenyűgöző világot épít fel, és ígéretes kezdetét adja egy disztópikus sorozatnak, amelyben a sci-fi kaland és a palotai intrika keveredik egymással.”

The New York Times

„Bár az igen karakteres eszközhasználat valószínűleg megosztja majd a közönséget, a regény nyelvezete túlmutat a szlengen, erős intuitív belső logikával, hitelesnek ható ritmussal, valamint néha mulatságos eredetiséggel rendelkezik. És miközben az olvasó fokozatosan megismerkedik Andra szerepével és Zhade történetével, egy sor fordulat fokozza a feszültséget, és a cselekményt a folytatást ígérő végkifejletig viszi.”

Kirkus Reviews

„Lora Beth Johnson ambiciózus debütáló regénye, az Istennő a gépezetben izgalmas cselekményt, sokszínű mellékszereplőket és egy figyelemre méltó részletességgel felépített világot mutat be. Andra okos és érzékeny hősnő, akitől az olvasók kíváncsian várják majd, mi történik vele Johnson epikus sci-fi-sagájának következő kötetében.”

Bookpage

*Dream
válogatás*

LORA BETH JOHNSON

ISTENNŐ
A
GÉPEZETBEN

← részlet →

EGY

ébredés, főnév

Etimológia: Az angolszász *wacan* szóból ered, ami azt jelenti „megszületni”. Lehetséges, hogy az izlandi *vök* szó származéka, ami azt jelenti „nyílás a jégen”.

Meghatározás: 1. álomból való visszatérés, újraélesztés, magához térés, visszatérés az életbe
2. a test mozgásának következményei
3. virrasztás a holtak teste mellett

AMIKOR ANDROMEDA FELÉBREDT, fuldoklott. Figyelmeztették, hogy ez megtörténhet – hogy perzselni fog a tüdeje és szűrni a szeme, és meg kell küzdenie az első lélegzetvételért. *De meg kell tennie, figyelmeztették. Ha nem vesz levegőt, összeomlik a tüdeje, és kómában kell tartani, ami azt jelenti: csak reménykedhetnek abban, hogy jobbra fordul az állapota.*

Jó, talán nem pontosan így fogalmazták meg.

Andromeda levegőt vett úgy, ahogyan tanácsolták neki. Égett. Perzsel. Küzdött. Olyan érzés volt, mint amikor víz kerül a tüdőbe, a sóoldat keserű íze ott volt a szájában. Valami nem stimmelt. Olyasvalami, amit nem tudott pontosan meghatározni. Andromeda szétnyitotta az öklét, segítségért nyúlt, de valami szilárd dologba ütközött. Ott volt – az érzés, hogy valami nincs rendben. Tíz centiméter vastagságú fémüveg, amelyet gyémántporos erek szőttek át. Tantál-volfrám ötvözetből készült zsanérok fogták össze. Ki kellett volna nyílnia, amikor felébredt. De nem így történt. Még mindig be volt zárva, hideg fémbe és olvadó krio-védőfolyadékba burkolva.

Számítások cikáztak a fejében, hiányzó információk után kutatott, mérlegelte a különféle változókat, és számolgatta az X értéket. Épp csak az imént altatták el, és most fuldoklott. Nem. Csak úgy *érezte*, hogy nemrég altatták el. Valójában száz év telt el azóta. És most felébredt, és – ő, Istenem – meztelen volt, de a kamrája még mindig zárva.

Egyértelmű, hogy valami nem stimmel.

Felkészítették erre az eshetőségre – a túl korai ébredésre, a vészhelyzeti megszakításra vagy a hibás reteszelésre –, de nem volt könnyű emlékezni a vészhelyzeti tervekre egy tényleges vészhelyzet kellős közepén.

Volt valahol egy gomb...

...vagy egy kapcsoló?

Túlságosan szédült. A keze nem akart engedelmeskedni. Az agya leállt, a szinapszisok szikráztak, egyetlen üzenet ismétlődött benne:

Levegőt, levegőt, levegőt, levegőt, levegőt, levegőt, levegőt, levegőt!

Andromeda újra az üvegre csapott. Még csak meg sem repedt. Évszázadokig kellett volna kitartania, ellenállva a nulla gravitációnak, a légköri nyomás ezerszeresének, kétezer kelvinnel, ugyanúgy, mint az abszolút nullának. Andromeda mégis tovább ütötte, minden egyes csapással valamivel gyengébben és halkabban.

Addig harcolt, amíg el nem fogyott az ereje. A karja lehullott. Mielőtt a szeme is lecsukódott volna, egy arcot látott maga fölött. Nem ismert fel senkit. Nem volt erős fény. Nem pergett le a szeme előtt az élete. Nem volt levegő. Csak a víz és a fulladás és a haldoklás és a víz.

Aztán semmi.

AMIKOR MÁSODSZOR IS felébredt, sós vizet köhögött fel. Ez már javulás volt.

Fájt a torka. A mellkasa is. Nem akart lélegezni. Túlságosan is nagy fájdalommal járt. De muszáj volt.

Aztán kiköhögte az összes vizet a tüdejéből.

Az érzékei eleinte nem terjedtek túl a *fájdalmon*. Aztán kiáltásokat hallott. Halk beszédhangokat. Suttogást. Szótagokat, amelyek nem álltak össze szavakká. Szavakat, jelentés nélkül. Erős karok ragadták meg, egy durva kéz masszírozta a hátát. Biztosan nem a kriotechnikusok voltak – nekik tilos lenne megérinteniük őt. Az anyja sem lehetett – ő sohasem kényeztette.

A víz már eltűnt, de a szűrő érzés és a köhögési inger megmaradt. Andromeda kétségbeesetten kapkodta a levegőt, ami beáramlott a torkába, a tüdejébe, de közben elakadt, és megszakadt a légvétele. Azonban sikerült életben tartania magát úgy, hogy vett még egy lélegzetet.

És aztán még egyet.

Reszketett. Lerázta magáról a jégdarabokat.

Szóval... *Hideg volt.*

Arra gondolt, hogy kinyitja a szemét, de aztán meggondolta magát. Túl sok fáradtsággal járna. Így hát csak lélegzett, aztán elaludt, majd száz év elteltével először ismét álmodott.

Fogok álmodni?

Nem, túl mélyen fogsz aludni ahhoz. Mintha kikapcsolna egy számítógép.

Tudni fogom, hogyan múlik az idő?

Amikor felébresztenek, másodperceknek fog tűnni az egész.

Mikor fognak felébreszteni?

Amikor eléred az új bolygót.

Szóval... Te vagy az utolsó ember, akivel beszélek a Földön.

Ne légy ilyen morbid!

HARMADSZORRA ANDRA EGY ventilátor fémesen zúgó hangjára ébredt. A felkavart levegő a jobb arcát és a vállát érte, enyhített valamennyit a nyomasztó hőségen. A krio-védőfolyadék maradékának ragacsos csomói hozzátapadtak a bőréhez. Megborzongott és kinyitotta a szemét.

Felébredt. Félig ülő helyzetbe tornászta magát. Ez itt egy új bolygó. Száz év telt el. Meg kell találnia a családját. Meg kellett mondania az anyjának, hogy sajnálja.

A legmocskosabb szobában volt, amit valaha is láthatott. A padló koszos volt, a falakra pedig rátapadt valami, amiről csak remélte, hogy piszok. Úgy festett, mint egy barlang: egyetlen fénysugár szűrődött be egy magas és keskeny, üveg- vagy holoablak nélküli nyíláson keresztül. Egy száraz szellőkés homokot fújta be a falak közé.

A helyiség üres volt, kivéve az ágyat, amelyen ült, egy fémasztalt, valamint a ventilátort, ami a jelek szerint valamiféle mozgási energiával működhetett. Amikor megállt, csend telepedett a szobára. Az áporodott szag egyből érezhetővé sűrűsödött.

Ez a hely nem olyan volt, mint ahol az orvosi vizsgálatokat és a rutineljárásokat végezték, nem tisztítófürdő, és nem olyasmi, ami alkalmasnak tűnt a reanimációs terápiára. Andra nem vette magának a fáradságot, hogy végigolvassa a kézikönyvet, de az édesanyja elég sokat mesélt róla, hogy kívülről fújja az újraélesztési eljárások forgatókönyvét: amint megérkeznek az új bolygóra, a robotok felébresztik az LAC vezető tudósait – közéjük tartozott Andra anyja is –, valamint a kriotechnikusok még megmaradt tagjait. A telepéseket addig nem ébresztik fel, amíg a mechrobotok fel nem építették a kórházakat, és nem gondoskodtak arról, hogy minden rendezett és higiénikus legyen. Az ébredés után látásvizsgálat, hallásvizsgálat következik, izomterheléses tesztek, előzetes fizikoterápia, egy jó forró fürdő, és végül: a családdal való újbóli kapcsolatfelvétel.

Mindennek egy érintetlen, steril környezetben kellett történnie.

A kemény matrac felnyögött Andromeda alatt. A takaró, amellyel betakarták, homokos volt. Ventilátor nélkül elviselhetetlennek tűnt a hőség. Andromedáról folyt az izzadság és a krio-védőfolyadék.

De legalább már nem volt meztelen.

A ruhája: ismeretlen anyagból készült, és kényelmetlenül forró volt – bő nadrág, a bokájánál mandzsettával, és egy durva, kámzsanyakú tunika, amely a válla körül felgyűrődött. Mindent szűknek érzett egy kicsit. Mint azok a ruhák, amiket az anyja vett, hogy ezzel is ösztönözze a fogyásra. Az alkarját

szűk, de rugalmas anyag borította, és viszketett a csuklója, ahol az ujjai tövéénél összegyűlt az izzadság. A textilt kézzel szótték: a durva szövésből ezt meg lehetett állapítani. Ezek nem az LAC által jóváhagyott szabványos orvosi köpenyek voltak, az biztos.

Andra ösztönösen kinyúlt – mentálisan – a neurális implantátumáért, remélve, hogy bekapcsolhat vele egy környezetve-zérlőt. De hiába keresgélt. Ez várható volt. Az implantátumok köztudottan meghibásodtak a sztázis után. Meghatározatlan ideig úgysem férhetett volna hozzá semmiféle technológiához a környezetében. Andra utálta ezt a szót – *meghatározatlan*. Jobban szerette, ha a dolgok meghatározhatók.

Kisimította rövid, sötét hajtincseit az arcából. Az ujjai be-leakadtak egy gubancba, amikor nyílt az ajtó. A huzat meg-érintette, és egy férfi sziluettje rajzolódott ki az ajtóban. Egy kriotechnikus. Végre!

Andra pislogott, hátha kiélesedik a látása. Mielőtt a kriotechnikus elaltatta, arra kérte, hogy amikor majd felébred, mondja meg a nevét, korát, szülővárosát és a személyi azonosító-ját. *Andromeda Yue Watts. Tizenhét éves. Riverside, Ohio. 32-638-27.* Ezt kellett volna mondania. De csak ennyire futotta tőle:

– Huh?

Mert a férfi egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy technikus.

Fiatal volt – talán csak kicsivel idősebb, mint ő, úgy tizenkilenc-húszéves. De ahogy kinézett... Andra durvának, nyersnek és nyúzottnak látta őt. A haja szőke volt. A szemét összehúzta. Szögletes állkapcsán borosta nőtt, homokszínű tunikája, mintha szándékosan lett volna összezilálva. Az ajtófélfának tá-maszkodott, összefont karral, kérdőn felhúzott szemöldökkel.

És bőrpáncélt viselt.

Nem, határozottan nem lehet kriotechnikus.

– Végre kidugtad a lábujjad, Istenő! – szólalt meg.

Bár Andra minden egyes szavát értette, fogalma sem volt, mit jelenthetnek együtt és ebben a sorrendben.

A férfi ellökte magát a faltól, odasétált a fémszékhez, és megfordítva ült rá, hogy hátradőlhessen. Rákacsintott, és Andra későn kapott észbe: mindvégig tátott szájjal bámulta őt.

Nem a jóképűsége miatt – bár tagadhatatlanul az volt –, hanem azért, mert egy bőrpáncélos alak véletlenszerű szavakkal üdvözölte egy barlangban, márpedig ő egyáltalán nem így képzelte el, amikor az új bolygón magához tér.

– Akkor jól vagy? – kérdezte a férfi. – Egy örökkévalóságig aludtál. Látod? – Az állára mutatott. – Kinőtt a szakállam, amíg arra vártam, hogy felébredj. Vonzó vagyok tőle, ugye?

Ide-oda billegette a fejét, mindig más szögbe, hogy Andra jól megnézhesse. Miután nem kapott választ, megpaskolta az ágyat.

– Most, hogy kidugtad a lábujjadat, csak meg kell nyugodnunk. Hamarosan lemegy a nap.

A hangja rekedtnek tűnt, és olyan akcentussal beszélt, amelyet Andra még sohasem hallott. Nehéz volt szavakként értelmezni a fonémák sorát. Még ha sikerült is, akkor sem hangzottak valami jól. Mintha teli szájjal beszélt volna, mégis kapkodva.

– Én... – Andra elhallgatva újra szemügyre vette a környezetét. Kosz és mocskok mindenütt, egy ágy, egy üres pohár, és még több piszok. Semmi sem utalt arra, hogy hol lehet. Holymythben, nyilvánvalóan. Legalábbis ez volt a terv: felébredni, amikor megérkeznek az új bolygóra. Andra érezte a távolságot. Mint amikor elaludt a vonaton, útban a Maylarche-ban élő nagymamájához, hogy meglátogassa, és amikor felébredt, valami a testében jelezte, milyen messzire került az otthonától. Most is ezt érezte – egyféle remegő, marcangoló, nyugtalanító érzés volt –, csakhogy ezerszer, milliószor erősebben, mint akkor.

Egy bizonyos helyen elaludt, és a világegyetem másik felén ébredt. Nem nagy ügy. Ennek így kellett történnie – egy gazillió mérfölddel arrébb magához térni. De a többi – ez a koszos barlangszerűség meg a kriotechnikus, aki nem is kriotechnikus...

– Hol vagyok? – kérdezte Andra nyersen. – Mi folyik itt?

Rekedtes magánhangzók, ragadós mássalhangzók.

– Szerencséd van, hogy értem a Főistennő dialektusát – mondta a férfi. Az ujjait a szék háttámlájához ütögette. Homok borította őket. – Senki más ezen a szemétdombon nem értené, mit mondasz.

Kinyújtotta a kezét.

– Zhade vagyok.

Ahogy kiejtette, félúton volt az angol „árnyék” és a „jáde” között hangzásban.

– Már majdnem négy éve kereslek. Van az a gyerekjáték... Bújj-bújj. Amikor egy gyerek elbújik, a többieknek pedig meg kell találniuk. Te bajnok lennél ebben a bújócskában.

Andra a férfi kezére meredt. Koszos kötéssel volt körbetekerve.

Zhade megfordította, és megnézte a tenyerét.

– Ezt szoktad csinálni, nem? Ezt a kézrázásos dolgot. Nevetséges szokás.

Andra nyelt egyet, az agya nehezen tartott lépést az eseményekkel. Mintha térdig érő sárban kellene szaladnia.

– Négy éve? Hogy érted azt, hogy kerestél engem?

A szoba elsötétült: egy felhő vonult el a nap előtt. A levegő azonban nem hűlt le.

– A családom... Meg kell találnom a családomat. Ez itt Holymyth, ugye? Történt valami, amíg sztázisban voltunk? Hol van a kriotechnikus?

Ismét az implantátuma után nyúlt, remélve, hogy értesíteni tudja a családját. De semmit nem talált.

– Ez...

A férfi a homlokát ráncolta.

– Sok olyan szót használtál, amit nem értek. Szólok Weadnak, hogy hozzon neked valami ennivalót, de aztán el kell indulnunk.

Andra átlendítette a lábát az ágy szélén. Fájtak a végtagjai, de nem annyira, mint a torka. Megingott, amikor talpra állt, de nem esett el. Minimális izomsorvadás, mondaná az anyja. Valószínűleg most is ezt mondta, miközben valaki mást ébresztett fel a sztázisból. Talán az anyja ébresztette fel Acadiát vagy Ozt. Vagy az apját. Talán keresi őt. Vagy az is lehet, hogy...

Andra az ajtóhoz bicegett. Az izmai úgy feszültek, ahogy száz éve nem, pedig úgy érezte, alig néhány órával ezelőtt még használta őket.

– Hé! – szól rá Zhade. – Hová igyekszel?

Andra kinyitotta az ajtót. Arra számított, hogy...

Nos, nem tudta, mire számított, de biztosan nem erre.

Egy domb tetején állt, egy sziklaházakból álló faluban. Nem kőkunyhók voltak, hanem sziklába vájt házak. Hatalmas sziklákba vésték őket, többszintesek voltak, kivájt ablakokkal, ajtókkal és szobákkal. Tucatnyi hasonló építmény nőtt ki a földből a környéken. És ameddig a szem ellátott: sivatag terült el mindenfelé.

Valamilyen szubtrópusi helyen kellett volna leszállniuk a terv szerint. Valahol egy buja növénytakarójú, mérsékelt hőmérsékletű, alacsony páratartalmú helyen, ahol elég sok fa van ahhoz, hogy eltakarja a horizontot. Nem ilyen kopár, sziklával tarkított sivatagban. Ez az egész hely egy nagy tévedés volt.

Ám mégsem akkora tévedés, mint az, amit az emberek hittek. Több százan voltak, mindannyian úgy öltözve, mint ő: a hőség ellenére tetőtől talpig beburkolózva. Amint megpillantották, a tömeg azonnal elcsendesedett. Majd egy emberként térdre vetették magukat, és egyetlen szót mormoltak újra meg újra. Egy szót, amit Andra ismert, és mégsem értett.

Hátranézett.

Zhade ott állt az ajtóban, összefont karokkal, féloldalas mosollyal. Felvonta a szemöldökét, és ő is kimondta azt a szót, amelyet az emberek kántáltak, de csak egyszer, határozottan és szenvedélyesen. Andra valahogy érezte, hogy róla beszél.

– Istennő – mondta Zhade. – Hogy tetszenek a hódolód?

Nem, itt valami nagyon nem stimmelt.

KETTŐ

A pokol szája, főnév

- Meghatározás: 1. egy mélyen fekvő hely megközelítési útvonala
2. a pokol bejárata

ZHADE VÁRAKOZÓN FIGYELTE. Akárcsak az emberek, akik Istennőnek nevezték.

Andra hátán patakokban folyt az izzadság. A kölcsönkapott ing merev anyagát rángatta, közben az arcokat fürkészte, de senkit sem ismert fel. A bárkán vagy egymillió telepes utazhatott, és ő csak néhány tucatot ismert közülük, de biztosan akadt itt *valaki*, akit látott már. A barátai, Briella és Rhin. Egy gyakornok az édesanyja irodájából – talán Rashmi. *Vagy Cruz*, pirult el Andra. De nem volt itt senki, akit ismert. Csak idegen, megviselt arcú embereket látott, akik a tikkasztó hőség ellenére nehéz rongyokba burkolóztak, és újra meg újra azt mormolták, hogy *Istennő*. És bámulták.

Andrának nanobotok csiklandozták a bőrét. A mikroszkopikus méretű robotok mindenütt jelen voltak a Földön: arra használták őket, hogy üzeneteket továbbítsanak az implantátumokból a műszaki egységekbe. Márpedig ha vannak nanobotok, akkor a telepesnek is itt kell lennie valahol a közelben.

A nanók nyüzsögni kezdtek, és hamarosan elég sűrűségben lesznek itt ahhoz, hogy szabad szemmel is láthatókká váljanak. Vajon azért történik ez, mert olyan sok ember összpontosítja rá a figyelmét? Vagy az implantátumaik révén kommunikálni

próbálnak az övével, és küldik a nanókat, hogy kapcsolódjanak hozzá? De miért?

Száz év alatt sok minden történhetett, amíg sztázisban aludt, de Andrának nem volt tudomása olyan balesetről, ami ide vezethetett volna: egy sivatagi faluba. Ahol parasztok vettek körül. Akik imádkoztak; eszmélt rá Andra.

Hozzá fohászkoztak.

Az Istennőjükhöz.

– Nem értem – köszörülte meg Andra a torkát. Úgy érezte, mintha sikoltozott volna. Arra gondolt, hogy visszarohan a sziklakunyhóba, behunyja a szemét, és a fülére tapasztja a kezét. De ekkor megpillantotta. Nem volt több, mint egy villanás a tömegben, mégis felkavart benne valamit. Valami ismerőset. Valamit, ami az otthonára emlékeztette.

Egy robot. A tömeg szélén.

Egy infobot. D kategóriájú. Humanoid testfelépítése és fehérruhás burkolata alapján legalábbis annak tippelte. Valószínűleg rézmagja és Corsairs meghajtója lehetett, és Andra fogadni mert volna, hogy a Lacuna Athenaeum Corporation szimbólumát gravírozták rá: a DNS-szálból álló végtelenített jelet. Szinte az összes infobot LAC modell volt. Az édesanyja cége már-már monopolizálta a robotipart. És a gyógyszeripart is. Meg az űrutazási szektort. És az EPA-t. És, és, és.

Egy mesterséges intelligenciának Andra jobban örült volna. Agyhoz hasonló processzorral, ami a hagyományos robotok programozásán túlmutató feladatok elvégzésére is képes volt. De jelenleg be kellett érnie ezzel a poros modellel. Csak remélhette, hogy legalább a hálózathoz hozzá van kapcsolva a programozása.

Odafutott hozzá.

Zhade utána kiáltott, de Andra addigra belevetette magát a tömegbe. Gyorsan rájött, hogy hiba volt.

Kezek ragadták meg, a ruháját rángatták, belemarkoltak a hajába. Az emberek közrefogták, és olyan szavakat mormoltak, amiket nem értett. Túl közel voltak hozzá. Valaki rálépett a lábára. Egy másik a hajából tépett ki egy csomót. Össze akar-

ták zúzni, miszlikbe szaggatni. Amikor egy kar megragadta, Andra felkiáltott.

Hirtelen Zhade termett ott mellette, és visszalökte az embereket. Ugyanazon a nyelven szólt hozzájuk, amelyet Andra nem ismert. Lassan, vonakodva ugyan, de az emberek hátrálni kezdtek. Zhade megpróbálta a sziklakunyhó felé húzni, de Andra kitepte magát a markából.

– El kell jutnom a robothoz – zihálta.

– A micsodához?

– A robothoz. – Rá is mutatott.

– Hmm. – Zhade óvatos pillantást vetett rá, mielőtt átvezette a tömegen. Határozott beszéde távol tartotta az embereket. A szavai hangzásra nem emlékeztették Andrárt egyetlen általa ismert nyelvre sem: sem az angol nyelvjárásra, sem a nagyanyjától elsajátított hokkienre, sem bármely európai nyelvre, amelyet az iskolában tanult. Egyszerre volt nyálás és éles, tele olyan hangokkal, amelyekről úgy vélte, képtelen lenne utánozni – pedig sok mindent tudott imitálni. Voltak benne kemény mássalhangzók, hangos affrikáták, orrhangú magánhangzók, a germán és a...

Nem számít! Arra kellene koncentrálnia, mi történt, nem pedig egy ismeretlen nyelv felépítésére, amit még sohasem hallott.

Lementek a domboldalon, a laza kavicsok meg-megmozdulnak a léptei alatt, de Zhade erősen fogta, miközben az embereket is távol tartotta tőle. Az ablaknyílások mögül, a kőépületek belsejéből arcok leskelődtek. Suttogások követték őket. Andra hátán patakokban folyt az izzadság.

Megkönnyebbült, amikor végre odaértek a robothoz és eltávolodtak a tömegtől.

– Elnézést kérek – szólította meg Andra. Ez volt a szokásos üdvözlés, ha nem ismerte a robot domainnevét.

A robot megfordult. Sohasem tűntek élethűnek az élettelel szempárral és az áttetsző koponyatetővel, amely felfedte az alatta lévő vezetékeket, de ezen a roboton kifejezetten látszott, hogy gép. A mozdulatai akadoztak. A burkolata sáros volt, ezenkívül karomnyomoknak tűnő karcolások éktelenkedtek

rajta. Az arcának egy része felszakadt, így kilátszottak a fogaskerekek, amelyek a bal szemét és az arcát mozgatták. Sántított, mintha a jobb térdízülete berozsdásodott volna. De működőképesnek tűnt. Oldalra billentette a fejét.

– Miben segíthetek?

Andra gondolatban ismét az implantátuma, vagyis az agyába ágyazott apró eszköz után nyúlt. Megszokásból. Már születésekor beültették, mint a legtöbb embernek, enélkül ritkán használta a technológiát. A legtöbb ember azt sem tudta, hogyan kell, Andrától azonban az anyja megkövetelte, hogy tisztában legyen az alapvető manuális technológiával és értsen a kódoláshoz. Andra nem tudta biztosan, mennyi időbe telik, mire az implantátuma újból működésbe lép. Mivel nem hagyatkozhatott az idegsejti kommunikációra, fennhangon kérdezte meg:

– Hol vagyok?

A robot válaszolni akart, de megakadt, még mielőtt egy szótagot is kiejthetett volna.

– Váltás át a holografikus kijelzőre! – mondta neki Andra. Ezeket a kijelzőket egyébként is jobban kedvelte, mint a hangalapú interfészeket. Diszkrétebbek voltak, a vizuális felülettel való interakció szabályai pedig egyszerűbbek, mint a társalgási algoritmusok.

A hanginterfész recsegése elhallgatott, a robot pedig felémelte a kezét. Nyitott tenyeréből egy holografikus térkép nőtt ki. Az adatok azonban sérültek voltak, semmi sem állt össze belőlük, Andrának nem sikerült többet kivennie belőle, mint sivatagot és még több sivatagot. Egy homokfuvallat szanaszét szórta a pixeleket.

Holokulcsok áttetsző fénye derengett fel. Andra bepötyögte a következő kérdését:

A Holymythen vagyok?

Egyetlen szó villant fel a képernyőn: *Ismeretlen.*

Ez képtelenség! Vagy legalábbis valószínűtlen. A robotnak tudnia kellett volna, hogy hol van. A GPS minden robot legalapvetőbb programozásának részét képezte, és ha az LAC még

nem is indította el a műholdakat, akkor is kapcsolódnia kellett a Bárka mobilhálózatához.

Andra bőre bizseregni kezdett, ami arra emlékeztette, hogy a levegő tele van nanobotokkal – amelyek általában közlik egymással a pozícióikat. A robotnak legalább a környező nanokommunikációból meg kellett volna tudnia határozni a tartózkodási helyét.

Mik ennek a bolygónak a koordinátái? – gépelte be Andra.

Lassan, lomhán jelent meg a képernyőn a válasz: 0-0-0.

Andra végigsimított rövidre nyírt sötét haján, az ujjai megmegakadtak a gubancokban. Nem kellett volna meglepődnie azon, hogy a robot hibázik. Nyilván látott már jobb napokat is.

Összeomlottunk?

A képernyő egy pillanatra elsötétedett.

Sajnálom. Nem értem a kérdést.

Ezek a modellek pontos fogalmazást igényeltek. Andra letörölte az izzadságcseppeket az arcáról, mielőtt beírta: *Összetört a Bárka?*

Nem.

– Hol van most?

A holokijelző válaszolt: *Geoszinkron pályán.*

Andra mély levegőt vett. Rendben. Ha a hajó a bolygó körül kering, akkor ő most a Holymythen van, és a többi telepesek is itt kellett lennie valahol.

A Bárka nagy volt. Elég nagy ahhoz, hogy egymillió embert befogadjon. A mérete miatt nem lehetett megépíteni a bolygón. Túlságosan nagy erőre lett volna szükség ahhoz, hogy a légkörön átjuttassák, ezért az asztron konstruktőrökből álló legénység az űrben építette meg. Miután a telepeseket sztázisba helyezték, robotok szállították őket a Bárkához, amikor pedig elérték a Holymythen – mivel a hajó leszállni sem tudott –, ugyanazokkal a kompokkal szállították őket a bolygóra. Egész úton sztázisban voltak, így Andra sohasem láthatta a hajó belsejét, amely átszállította a galaxison, de valószínűleg még mindig a keringési pályáján volt fölöttük.

– Hol vannak a Bárka telepesei?

A holokijelző felcsapódott, és a rideg napfény megcsillant a robot nyitott tenyerén. A túlmelegedett processzor jellegzetes hangon kattogott. Andra csak abban reménykedhetett, hogy az adatfájlok kevésbé sérültek, mint a kijelző.

– Hol vannak a többiek? Még mindig alszanak?

– Ki alszik még? – kérdezte Zhade a háta mögül. Andra most jött csak rá, hogy hangosan kezdett beszélni. – A többi Istennőre gondolsz? Te vagy az utolsó.

Az utolsó? Az utolsó mi?

Andra Zhade felé fordult, és összehúzott szemmel fürkészte a férfit. Katona volt. Látszott a tartásán, számítót tekintetén. És a páncélja is erre utalt. Túlságosan is igyekezett lazának mutatkozni, de valójában elemezte a helyzetet, és vészhelyzeti tervekben gondolkodott. *De miért lenne szüksége ilyenekre?*

– Hol vagyunk? – kérdezte Andra lassan. – Hogy hívják ezt a helyet?

Zhade megvonta a vállát, és végigpillantott a környéken. A tömeg még mindig megbabonázva figyelte őket.

– A semmirekellők Pokolszájnak hívják. – Végigmutatott a településen, mintha azt akarná mondani: Érthető, nem? Andra megigazította az inge túl szoros ujját, ahol a homok dörzsölte a bőrét.

– Hát ez elég vészjóslóan hangzik.

– *Szorri?* – nevette el magát Zhade. – Most, hogy felébredtél, megbeszélhetjük, hogyan tudsz...

– Te ébresztettél fel – szakította félbe Andra.

Próbált szabadulni a tudattól, hogy ez a random személy – aki nem kriotechnikus és nem is orvos – anyaszült meztelenül kihúzta a tartályából, majd felöltöztette. Erre majd később viszsztatér még. Zhade bosszúsan grimaszolva simított végig szőke haján.

– *Fix.* Négy éve kereslek, és nem terveztem, hogy egészen Eerensedig vissza kell mennem. Próbáltad már megemelni azt az izét?

– Te kerestél engem?

Zhade bólintott.

– Négy éve?

Újabb bölintás.

Amikor Andra már azt hitte, sikerült összeillesztenie a mozaikkép darabkáit, azok széthullottak. Talán... lehet, hogy a tartálya elveszett, miután elérték a kolóniát, és embereket küldtek a keresésére. De hogyan vesztetett el? És hogyan került ide, Holymyth egy – a jelek szerint mindentől távol eső – részébe? Andra próbálta magába fojtani az egyre erősödő pánikot.

Zhade összefonta a karját maga előtt.

– Azóta kereslek, hogy eljöttem, vonakodó kis Istennóm. Te vagy a jelem a városban.

– Zhade – szólalt meg ekkor egy új hang. Úgy hangzott, mint egy dorgálás.

Zhade mögött egy hozzá hasonló öltözékű férfi állt – ápolatlan, homoktól foltos ruhát viselt a bőrpáncél alatt. Az arcki-fejezése azonban kedvesnek tűnt. Meleg barna tónusú arcbőre volt, gesztenyebarna fürtjei szúrós tekintetű, fekete szeme elé hullottak. Ritka növésű szakálla alatt gödröcskék voltak.

A tömegtől elkülönülve állt, mintha nem is tartozna közéjük, és meghajolt Andra előtt.

– Istennő.

Andra kezdte nagyon utálni ezt a szót.

– Zhade azt akarja mondani – folytatta a férfi, miután felgyenesedett –, hogy a népednek szüksége van rád. Eerensed haldoklik. Elbukik, ha nincs egy Istennő, aki gondoskodik az istenek kupolájának fennmaradásáról. Mi... azért küldtek minket, hogy keressünk meg téged. – Hivatalosan beszélt, nem tűnt természetesnek.

– Egy szót sem értek ebből – jelentette ki Andra.

Zhade a társa vállára tette a kezét, majd finoman hátrébb tolta.

– Szorri, Wead. Hagyj neki levegőt! Túlterheled őt.

Visszafordult Andra felé.

– Hamarosan... azaz minél hamarabb el kell indulnunk.

Négy év, Istennő! Rohan az idő.

Andra sehogy sem látta a logikát ebben.

Négy év.

Négy éve tűnt el.

Összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy a családja és a barátai nélküle élték le ezeket az éveket, hogy továbbléptek, miközben ő még sztázisban volt. Oz most lenne tizenhárom éves. Kamasz lett, miközben még ő is az volt. Hátrafordult a robot felé.

– Hol vannak a Bárka telepesei?

A robot halkán zümmögött, majd kacsintott. Pupillátlan szemében elhomályosult a fény, miközben a hangja idegőrlő sípolássá változott.

– A fenébe! – dűnnyögte maga elé Andra, ahogy Zhade felé fordult. – Van nálad valamilyen hosszú és éles tárgy?

A férfi egy pillanatra értetlenkedve bámult rá, de aztán az oldalán lévő hüvelyhez nyúlt, amiben... egy tör lehetett? Aztán a jelek szerint meggondolta magát, és a barátjához fordult.

– Wead, van nálad egy bot?

A barátja csak pislogott, az arckifejezése semleges maradt.

– Neg, nem szokás bottal járni egy keleti falu közepén.

Ekkor az egyik falubeli – Andra az anyjával egyidősnek tippelte, a haja kócos volt, és a bőre olyan fehér, mint a papír – ijedten felkiáltott, és berohant egy közeli sziklakunyhóba. Pár pillanattal később egy fémtüskével tért vissza, amelyet meghajolva, nyitott tenyerében kínált Andrának.

Andra tétován ugyan, de elvette.

– Uh... köszönöm.

A nő sugárzó arccal nézett rá.

Andra ismét a robot felé fordult, amely teljesen elsötétedett időközben, és mozdulatlanná vált. De ha meghalt volna, akkor a működő nanoszondái már kiszabadultak volna belőle, hogy új otthont keressenek maguknak. Valószínűleg csak egy újraindításra volt szüksége. Andra megfordította a robotot, majd belesúrta a tüskét a nyakánál lévő nyílásba.

A tömeg felhördült.

– Mit csinálsz? – kérdezte Zhade számonkérő hangon. Megbántottnak tűnt, sőt talán még ijedtnek is.

Andra még mélyebbre nyomta a tüskét.

– Ez egy visszaállító port. Van ilyen egy csomó nanoroboton. Itt van a keringési rendszer központja. Ha megsúrjuk őket egy fémtárggyal, az olyan, mint amikor egy ember adrenalinlöketet kap.

Andra várta, hogy meghallja a kattanást. Ideális esetben ehhez a művelethez egy reset pálcát használt volna, amely egyidejűleg újraindította a robotot és letöltötte a hiányzó szoftverfrissítéseket. De szükség esetén, mint most is, bármilyen éles tárgy, amelyet beleszúrnak a portba, újraindítja a rendszert. Amikor végre meghallotta a kattanást, a robot ismét életre kelt: üreges szeme sárgásfehér fénnel villogott. A mögötte álló, eddig dermedten figyelő tömeg őrzőgő suttogással kelt életre. Andra visszaadta a tuskét a nőnek, aki elkerekedett szemmel bámulta. Még akkor sem pislogott, amikor átvette tőle, és riadt arckifejezéssel hátrálni kezdett.

– Hol vannak a Bárka telepesei? – tette fel ismét a kérdést Andra a robotnak. Az hümmögött ugyan, de nem válaszolt. A holoképernyő világított a tenyerén, de nem jelent meg rajta semmiféle információ.

Pontosabban kell fogalmaznia.

– Hol van Isla Watts?

A kijelző villant egyet, mint válaszadás előtt szokott.

Halott.

– Micsoda?

A képernyő nem változott. A száraz levegő hirtelen lehűlt körülöttük.

– Erről bővebben is szeretnék tudni – mondta ki nagy nehezen Andra.

Az Arcanum generációs hajóra, közismert nevén a Bárkára regisztrált telepések meghaltak. Isla Watts halott.

– Auric Lim?

Az apja.

Meghalt.

– Oz Watts.

A kisöccse.

Halott.

– Acadia Watts. Cruz Alvarez. Briella Jackson. Rhin Valentino.

Halott. Halott. Halott. Halott.

Ők...

Képtelen volt felfogni. Nem volt értelme. Hogyan lehetséges az, hogy mindenki... Ő viszont...

Szédülni kezdett. Hiszen nemrég még látta őket. Percekkel az előtt, hogy elaltatták és otthagyták őket a váróteremben. Az apja motyogott valamit arról, hogy büszke rá, és megsimogatta a fejét, mintha még gyerek lenne, vagy az egyik bichonja. Acadia, a nővére egyetlen pillantást sem vetett rá. Épp azzal foglalatосkodott, hogy a holoszalagjáról felhívja az oktatóit, és megbizonyosodjon róla, hogy a kreditpontjai átmentek bolygóközi átutalással. (Megtörtént.) Oz könnyes szemmel ölelte meg. Az édesanyja szűkszávú volt, és bár mosolygott, még mindig dühös volt a veszekedésük miatt. *Találkozunk a Holymythen*, mondta. Aztán hozzátette: *Megbánod majd, hogy nem borotváltad le a fejed.*

Az emlék hatására Andra kis híján térdre rogyott, de egy kéz megragadta a könyökénél fogva.

Zhade megköszörilte a torkát.

– Istennő?

– Ne nevezd így! – csattant fel Andra, és elhúzódott a férfitől. – Nem vagyok Istennő!

A düh meglepő intenzitással cikázott végig benne. Kisebbs-nagyobb felismerések szüremkedtek be a gondolatai közé, egyre gyorsabban és gyorsabban, ahogyan a forrásban lévő víz zubog. Egyedül volt. *Baleset történt. Túl sokáig aludt. Senki sem jött segíteni. A többi telepés eltűnt. Az édesanyja nem jött ellenőrizni az életjeleit.*

Mindenki, akit ismert, meghalt.

Nem tudta, miért, de valóságosnak érezte. Nem – nem valóságosnak. Hanem igaznak.

Sikoltott, a kezét az oldalára szorította. A hang a gyomra mélyéből indult, majd utat tört magának a torkán keresztül, és kiszakadt az ajkai közül. Kisodródott a sivatagba, az erejét elfújta a szél.

A tömeg hátrálni kezdett. Andra mélyet lélegzett, és végigpillantott a rémült falusiakon. Homokszemek csípték a szemét, miközben letörölte a könnyeit.

– Sajnálom – motyogta. Még soha senkit nem kényszerített meghátrálásra. Nem is volt igazán félelmetes. Dundinak számított, tele bájjödröcskéekkel és túl sok foggal. Az emberek most mégis úgy néztek rá, mintha a pusztá gondolatával is képes lenne kioltani az életüket.

– Most már *tuti*, hogy Istennő vagy – mondta Zhade. Odasétált a robothoz, és átkarolta. – Épp most folytattál egy komplett beszélgetést egy angyallal. Ha a halhatatlanságod nem győzött volna meg, akkor ez biztosan meggyőző. Csak az Istennők és a varázslók tudnak az angyalokkal beszélgetni.

Bárhová is vetődött, itt a robotokat angyaloknak tekintették, ő pedig Istennő volt. A családja meg halott.

– Angyalokkal beszélgetsz. Feltámadtál a sírból. Ismerd el te is. Létezel, Istennő.

Andra összeszorította a fogait. Tudta, hogy Zhade nem úgy értette a sírt vagy az Istennőt, ahogyan ő, de dermesztően hatott rá ez az új információ, a családja halála, hogy a bolygót Pokolszájnak nevezik...

Andra megdermedt.

Pokolszáj.

Holymyth. Pokolszáj.

Lehet, hogy az emberek egyáltalán nem voltak fatalisták. A falubéliek nem beszéltek angolul, aminek az is lehetett az oka, hogy a nyelv megváltozott mostanra. A szavak élő entitások. Változnak, alkalmazkodnak, fejlődnek. A szókincs bővül vagy zsugorodik, hogy kitöltse a teret. A szavak felvirágoznak, hogy megfeleljenek az igényeknek, és elenyésznek, ha elavulnak. Mennyi időbe telik vajon, hogy az angol felismerhetetlenné váljon?

– Milyen évet írunk?

Zhade összehúzta sötét szemét.

– Nem értem. Ezt az évet. A tavaly utáni évet. A jövő év előtti, ha egyáltalán lesz jövő év.

– Ez nem segít. – Andra a robot felé fordult. – Melyik év van most?

A robot felnyögött. Az interfész akadozott. Adatbájtok vilantak fel, hozzávetőleges számítások, majd ismét életre kelt a kijelző. Számok pörögtek a robot nyitott tenyerében.

3102.

– Nem – kapott levegő után Andra. – A Gergely-naptárban számolj! Milyen évet írunk?

Várt. A kijelző frissült, de az évszám ugyanaz maradt.

– Mi a hibád, te hülye? A dátumot kérdezem – csapott rá Andra az infobotra.

A fém ónosan és üresen kongott. A robot zúgott, miközben feldolgozta a vele történeteket, az átlátszó koponyarészben gyorsan villogtak a fények a fedetlenül maradt kábelek mentén.

Bocsánatot kérek, amiért nem tetszett. De az év továbbra is 3102.

A robot ütött-kopott és rozoga volt, egy hajszálnyira a mechanikus haláltól. Az információfeldolgozási sebessége lassabb lehetett, mint a réges-régi adatlapoké Andra iskolai könyvtárában. De ha van valami, amit egy infobot biztosan tud még így is, az az időparaméterek megadása.

A Holymythen volt, a telepések meghaltak, és 3102-t írtak. Nem négy évet aludt át. Hanem egy egész évezredet.

HÁROM

kötődés, főnév

Etimológia: A középangol *belongen* szóból ered, jelentése „hosszú”.

Meghatározás: 1. birtoklás: az emberekhez való tartozás, a családhoz való tartozás
2. kollokvialis: az elfogadás, elfogadottság érzése egy csoportban vagy társadalomban

ANDRA JÓL ÉRTETT a számokhoz, de a szavakért valósággal rajongott. A számok világában minden fekete-fehér volt, és soha semmi sem változott. Egy plusz egy mindig kettő lesz, mostantól számítva az örökkévalóságig, az idők végezetéig, ahogyan 1764 négyzetgyöke sohasem lehet más, mint 42.

Igen, Andra ezt fejből tudta.

A szavak viszont amorfak, bizonytalanok és képlékenyek, és éppen ez tette végtelenül érdekessé őket. A szavak éltek. A számok eszközök voltak csupán.

343 568 nap telt el azóta, hogy sztázisba került.

987 432 a telepések száma, akik már évszázadok óta halottak.

8,2 billió mérföld választja el a Földtől.

Ezek a számok viszont nem érzékeltették a valóságot. Andra a sivatagot túl nagynak érezte. A tömeget túlságosan közelinek. Hidegen verejtékezett a teste, homokszemek tapadtak fedetlen bőrfelületére.

– El kell tűnnöm innen – zihálta.

– *Tuti...* – kezdte Zhade. – Nincs sok hely, ahová nyugodtan mehetnénk...

Úgy nézett körül, mintha valaminek a felbukkanását várná.

Andra ellépett mellette. A szíve hevesen vert, a látómezejét feketeség szűkítette. Az elméjében zajló örület ellenére az agya szuperkoncentrálnak tűnt: kíméletlen tisztasággal boncolgatta és elemezte az új helyzetet. Egy sivatagi bolygó talaján haladt futólépésben, körülötte olyan emberekkel, akik Istennőnek hitték. Mindez egy évezreddel az után, hogy a családtagjai nélküle éltek és haltak meg.

– Várj! – kiáltotta Zhade, csakhogy Andra nem hallgatott rá.

Egyetlen célja volt: elmenekülni a báméskodó tömegtől és az idegentől, aki felébresztette. És a robot elől is, aki épp most közölte vele, hogy a családja nem létezik, hogy már ezer éve halottak. Hogy ő, Andra egyedül van. Már félúton járt visszafelé a sziklakunyhóhoz, amikor megtorpant. Egy dombon, a falu fölött ott állt az üres kriotartálya.

NEM IS ANNYIRA domb volt, inkább dűne. Andrának minden maradék erejét kimerítette, hogy felmásszon rá. A homok sötét narancssárgának tűnt a késő esti fényviszonyok miatt, az ég felhőtlen kupolaként borult a vidékre.

Andra leroskadt az üres kriotartály mellett, amelyet a védőanyag maradékának tócsája vett körül. A csövek és a létfenntartó rendszerek szanaszét szóródva heverték, úgy néztek ki, mint egy bonyolult gépezet alapelemeire redukált, kiömlött zsigerei. Andra felkászálódott, hogy megvizsgálja a nyitott tartályt. Az ujjait végigsimította az immár meleg üvegburkolatot. Szinte áhítattal érintette meg. Közel ezer évig tartotta életben őt. Ez ötvenszerese volt az általa ismert emberi rekordnak. Tíz-szerese annak az időnek, ameddig a családja sztázisban lehetett. Hosszabb időintervallum, mint amennyivel ezelőtt a rokonai meghaltak.

A távolban gyerekek visongtak és sikoltoztak, miközben egy állatot kergettek, amely úgy nézett ki, mint egy róka és

egy kutya keveréke. A telepések leszármazottai egy úrsivatagi rókakutyával játszadoztak egy olyan közösségben, amely Istennőként tisztelte őt.

Andra letörölte a verejtéket a szeme alól, és megpróbálta összerakni, mi történhetett, de hiányzott néhány darab, hogy teljes képet alkothasson.

A Lacuna Athenaeum Corporation készített egy tervet arra vonatkozóan, hogy elkezdjék más bolygók gyarmatosítását. Egészen pontosan Dr. Alberta Griffin, az LAC alapítója és bizonyítottan műszaki zsenije kezdeményezésére történt minden: a krionikától kezdve a siklókon és a generációs hajókon át a terraformálásig. A robotoktól a mesterséges intelligenciáig, amelyek mindezeket irányítják. Ő volt a megtestesítője mindennek, ami Andrára nem volt jellemző. Magas termetű, vékony testalkatú, szőke hajú, félelmetes és céltudatos. Az édesanyja már tucatnyi alkalommal bemutatta Andrát a főnökének. Dr. Griffint lenyűgözték a képességei a tudományos és műszaki tudományok területén. De kevésbé örült Andra érdektelenségének.

Szavak. Ez az, amivel Andra foglalkozni szeretett volna. A szavakkal.

Izzadság csorgott a hátán, a hőség fojtogatta. Minden egyes lélegzetvétel megakadt a torkán, közvetlenül a szegycsontja fölött.

Teljesen egyedül volt. Nem volt senki, aki megmondta volna, mitévő legyen, vagy akár csak elmagyarázta volna, mi történik. Nem támaszkodhatott az édesanyjára, aki mindent elintézett, és nem hagyatkozhatott Acadiára, aki folyton parancsolgatott neki.

Mert meghaltak.

Ezt nem lehetett meg nem történtté tenni. Csak egyvalamit tehetett: meg kellett értenie. És csak egyetlen hely volt, ami választ adhatott a kérdéseire.

Andra odahajolt a tartálya fejénél lévő adatképernyőhöz. Ha ez tartotta életben az utóbbi ezer évben, akkor bizonyára az összes adatfájl is megtalálható benne, és pedig sértetlenül. Andra küzdött a késztetés ellen, hogy újra megpróbálja hasz-

nálni a jelenleg használhatatlan neurális implantátumát, ehelyett felemelte a kijelzőt védő pajzspanelt.

A monitor életre kelt: a Lacuna Athenaeum Corporation végtelen kettős spirálja jelent meg rajta.

Andra addig nyomkodta a vezérlőpanel gombjait, amíg rá nem talált a holokijelzőre. Mindent rögzítettek, ha a kriónikáról volt szó. Egy sztázisban lévő személy gyakorlatilag halottnak minősült: maximálisan ki volt szolgáltatva a kriotechnikusoknak. Ezt a körülményt páran eléggé aggasztónak érezték ahhoz, hogy törvényt hozzanak, amely valamennyi kriónikai céget kötelezte egy nyilvántartás vezetésére, dokumentálva minden sztázisban töltött pillanatot. Vagyis feljegyzéseket kellett készíteniük mindarról, ami a „tartály”-ban történt az elmúlt ezer év során.

Arról, ami vele történt ez idő alatt.

A nyilvántartás mappát Andra elég könnyen megtalálta. Kiszűrte az időpontokat, és el is jutott 2161 októberéig. De ennél tovább nem jutott. Nem voltak fájlok, amelyeket a sztázisba kerülése utáni hónapban vagy későbbre datáltak. Még csak üres mappa sem jelezte a felvételek helyét. Mintha soha nem is léteztek volna.

A játszadozó gyerekek lármája elhalkult, zümmögés vette át a helyét. Andra addig bámulta, míg a képernyő átkapcsolt pihenő üzemmódba. Ismét feltűnt rajta a holografikus LAC logó. Nem mintha ettől bármi is változott volna. A fájlok hiánya, a meghibásodott tartály. Semmi sem változtatott azon a tényen, hogy miután elaludt, a jövőben egy sivatagos bolygón magára hagyták. Hogy minden családtagja meghalt. Vajon hosszú és boldog életet éltek nélküle? Acadia öt diplomát szerzett, és uralta a világot? Oz felnőtt, és drónversenyző lett?

Andrának mélyeket kellett lélegeznie, hogy megnyugodjon. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Kizárt dolog, hogy ne a többiekkel együtt ébredt volna fel, és szinte képtelenségnek érezte, hogy a tartálya semmiféle feljegyzést nem őrzött a vele történekről. A rendszerbe ugyanis beépítettek redundanciákat, fékeket és ellensúlyokat, hibabiztosításokat, protokollokat. Minden eshetőséget számításba vettek.

Kivéve – úgy tűnik – ezt a helyzetet. Bármi is volt ez.

Sztázisba került, átrepült a galaxison, megérkezett a Holymythre, és aztán... mi történt? *Valaminek* történnie kellett!

A nap már alacsonyan járt a horizonton. Az árnyékok egyre hosszabbra nyúltak. Még mindig meleg volt.

A homokon léptek csoszantak, ahogy Zhade barátja – a kedves tekintetű – elindult felfelé a dombon. Amikor odaért Andrához, leült, felhúzta a térdét, és rátámaszkodott. Andra úgy gondolta, kivárja és nem vesz róla tudomást, amíg el nem megy. De a férfi csak ült csendben, és figyelte a gyerekek játékát.

– Nem akartam eljönni. – Andra maga is meglepődött, hogy elhagyják a száját a szavak, és hogy ezt az igazságot egy idegennek árulja el. – Anyával csúnyán összevesztünk emiatt, és hajlottam arra, hogy ne menjek bele. Mit tehetett volna? Mire rájönnek, már halott lettem volna. És ehelyett ők... – Könnyekkel küszködve hallgatott el.

Számtalanszor vitatkozott az anyjával a kolóniához való csatlakozásról. Isla számára ez magától értetődő volt. Mi sem természetesebb annál, mint hogy a Holymythre utaznak. Elvégre ez volt az élete fő műve. De Andréé nem. Ő még nem volt biztos benne, hogy mire akarja majd feltenni az életét, de úgy érezte, ez a Földhöz fog kötődni. Amikor ezt elmagyarázta az édesanyjának, Isla a szemét forgatta. Andra helye ott van, ahol ő mondja. Egy család voltak, összetartoztak. Andra képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy Isla hajthatatlansága nem annyira az anyai szeretetből fakadt, mint inkább a vágyából, hogy irányíthasson másokat.

Most pedig itt volt, egy olyan bolygón, ahová eleve nem szeretett volna eljutni. Ráadásul egyedül. És fogalma sem volt róla, mi történt vele, vagy hogy mi legyen a következő lépése.

Belemélyesztette sarkát a homokba.

– Ehelyett ők eltűntek – fejezte be a gondolatot.

A férfi zavartan nézte, de megértően bólintott.

– Sajnálom, Istennő.

Andra összerezett.

– Kérlek, ne hívj így! Andromeda a nevem. Vagy Andra. Mindenki csak Andrának hív.

– Andra – ismételte utána a férfi. Rosszul képezte a magánhangzókat, és belegabalyodott a nyelve a mássalhangzótorlódásba. – Részemről a megtiszteltetés. Lew-Eadin vagyok. Wead.

Andra felhúzta az orrát.

– Rendben, akkor csak Lew-nak foglak hívni.

A férfi felnevetett, bár Andra nem értette, mi olyan vicces ebben.

– Lew. Akkor, *Istennő*... – Megrázta a fejét. – Ne haragudj, *Andra!*

Lent az egyik gyerek a többieknél hangosabban kiabált. A szavai hosszú sorából Andra semmit sem értett. Bár kezdte felismerni már a nyelvi mintákat, és olykor sikerült is kihallania ismerős szótagokat a hosszú magánhangzók és rövid mássalhangzók szertelen kombinációiból. Bizsergett a vágtyól, hogy leírhasa, mit mondanak, és elkezdje feltérképezni a nyelveket.

Lew nevetett valamin, amit az egyik gyerek mondott. Andra feléjük biccentett.

– Hogyhogy ti nem úgy beszéltek, mint ők?

– Én igen – felelte Lew, fél kezével végigsimítva barna fürtjein. – De amikor egy Istennővel társalgok, akkor a Főistennő dialektusát használom. Az Elsőtől tanultam, ahogyan Zhade is. Ahogy a legtöbb eeresedi is. Ezt te is hallani fogod majd, ha velünk jössz.

A gyerekek a rókakutyára vetették magukat. Maszatos arcuk szinte világított.

– Ha veletek megyek?

Andra csak halkán dünnyögte ezt. Nem is igazán kérdés-ként, csak egy abszurd ötletként kezelte. Elmenni az idegenekkel egy olyan helyre, amiről semmit sem tud? Ám ennek az abszurd ötletnek a nyomán jutott a felismerésre, hogy nemigen van más lehetősége.

Lew-Eadin egy ideig hallgatott.

– *Fix*, velünk jössz! Hiszen megmenthetsz minket.

Andra felfortyant.

– Nem vagyok Istenő.

– Ha te mondd – hagyta rá Lew-Eadin mosolyogva, oldalról pillantva rá. – Ugyanakkor a legnagyobb tisztelettel mondom, nem állíthatom, hogy hiszek neked.

Andra megvonta a vállát, és kitépett egy ropogósan száraz, barna fűcsomót.

– Ahogy akarod.

Lew-Eadin pislogott, láthatóan zavarba jött a válaszából, de nem szólt. Mozgás hallatszott mögöttük, és Andra megfordult. Zhade kapaszkodott felfelé a dombon. A csuklyáját a fejére húzta, a kezén lévő kötést már lecserélte egy ujjatlan kesztyűre. Leült kettejük közé, és miközben elhelyezkedett felkavarta a homokot.

Andra szeme szűrni kezdett.

– Wead, te itt jelentéktelen dolgokról beszélgetsz az Istenőnkkel? – kérdezte Zhade, majd felhördült, amikor az egyik gyerek a rókakutyára vetette magát, de elvétette a célt, az állat pedig kibújt a karjai közül. Zhade visszafordult Lew-hoz. – Másfél napot kapott. Hagyd pihenni!

Andra visszafogta magát, különben biztosan a szemét forgatta volna. Kezdte megérteni Zhade beszédstílusát, és ha valaki jelentéktelen dolgokról beszélt, az ő volt. Az volt az érzése, hogy a férfi nem őszinte, vagy legalábbis nem fedte fel előtte a teljes igazságot.

– Te ébresztettél fel. – Andra ezúttal vádaskodó hangot ütött meg, pedig nem volt joga hozzá. Talán dühös volt, hogy a férfi meztelenül látta. A hasát, a combját. Az anyajegyét, amely utált; a sűrű szeplőkből összeálló csillagfoltot, amely egy pointillista festményre emlékeztetett, és közvetlenül a kulcsontja alatt a bal oldalon volt.

– *Fix* – mondta lassan Zhade, majd az ajkába harapott. – Ezt már megbeszéltük. Nem emlékszel rá? Mi ébresztettünk fel. Én Zhade vagyok, ő pedig Lew-Eadin. Te vagy a Harmadik Istenő. Az, aki megment mindannyiunkat. Megfékezi a viharfészkeket, visszaállítja az erdőket és a tengereket, amelyekről én magam úgy vélem, soha nem is léteztek. Csak *halak és kí-*

vánságok. És ami még ennél is fontosabb, visszaviszel engem Eerensedbe.

Andra összehúzta a szemét. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Hogy egy random ember ébressze fel. Évekig kell tanulni ahhoz, hogy valaki kriotechnikus lehessen.

– Értesz a manuális technológiához.

Zhade előrehajolt.

– Nem értem, hogy ez mit jelent, de jól hangzik.

– Honnan tudad, hogyan kell felébreszteni?

– Varázsló vagyok, Istennő – vigyorgott. – A legjobb, aki csak létezik.

– Honnan tudad, hogyan kell kinyitni a tartályomat?

Zhade megvonta a vállát, az arca kifejezéstelen maradt.

– Egy másik varázslótól. Eerensedből. Ahol egykor éltem. Ahová elviszlek téged most, hogy megtaláld, Istennő.

Andra megvakarta a nyakát, ahol a homok dörzsölte.

– Andra a nevem, és már mondtam neked, hogy nem vagyok Istennő.

Elhallgatott, és a fejét oldalra billentve vizsgálta a férfit. Arrogánsnak és nevetségesnek tűnt ugyan, de barna szeme tiszta és józan volt.

– Nem gondolhatod, hogy az vagyok.

Zhade felkapott egy lapos követ, és a másik kezével letámaszkodva megpörgette az ujjai között.

– Úgy vélem, addig voltál a sírban, ameddig élő emberfia nem emlékezhet. Valószínűleg a legjobb varázslót is felülmúlóan értesz a varázsláshoz.

Cinkos gesztussal előrehajolt, szőke haja a szeme elé hullott.

– Aki történetesen én vagyok.

Zhade hátradőlt.

– Úgy látom, hibátlanul beszéled a Főistennő nyelvét. És történetesen láttam, ahogyan életre keltél. Ha nem vagy Istennő, akkor mégis mi vagy?

Csak Andra. Egy tinédzser a huszonkettedik századból, aki minden tekintetben alulteljesít.

– Én a... múltból jöttem – mondta Andra összerezzenve. Még a saját füle számára is fantazmagóriának hangzott. Zhade harsányan felnevetett.

– Én is. A jelen előtti pillanatból érkeztem ide.

– Nem így értettem.

– Tudom.

A férfi egy pillanatig szótlánul figyelte. Andra visszabámult rá, és megigazgatta magán a kölcsönvett ing feszes anyagát ott, ahol felcsúszott a hasáról.

– Nem vagyok Istennő – dünnyögte.

Zhade elutasítóan intett.

– Szerencsémre nem számít, hogy mi vagy valójában. Tökéletesen megfelel, hogy az emberek azt hiszik, Istennő vagy. A főnök beenged, ha velem vagy.

– Szóval valamiféle alku tárgya vagyok?

– *Neg. Tuti* nem. – Szünetet tartott. – Akkor miről szól az alku?

– Kihasználsz, hogy megszerezd, amit akarsz.

– Ó, akkor *fix*. Alku tárgya vagy.

Andra felállt, leporolta a nadrágját.

– Nem megyek veled ebbe az Ear-and-sandbe vagy hova – jelentette ki, bár korántsem volt biztos ebben. Miféle más lehetőségei vannak még? Maradjon itt? Ebben a városban, ahol nem beszélte a helyiek nyelvét, és nem tudta, hogyan maradhat életben?

– Eerensed – javította ki Zhade. – Feltámasztottalak. Tartozol nekem.

– A szó szoros értelmében véve csak most tért magához. – Lew-Eadin hangja unottnak és felszínesnek tűnt, mintha hozzászólt volna, hogy Zhade-del vitatkozzon. Az akcentusa is intenzívebb, természetesebb volt. – Másfél órára van szüksége ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjon.

– Pssssh – szegte le Zhade az állát.

– Nem ismerlek – közölte Andra. – Bárki lehetsz, és nem valami jó ajánlólevél, hogy azzal hancegsz, száműztek a szülővárosodból.

Zhade sértődötten nézett, és már épp kinyitotta a száját, hogy ellenkezni kezdjen, de Andra félbeszakította:

– Semmivel sem tartozom neked. Köszönöm, hogy felébresztettél, de nem kértelek rá, és őszintén szólva...

Mély levegőt vett.

– Valószínűleg jobb lett volna, ha ott maradok abban a tartályban. Nem vagyok sem Istennő, sem varázsló, sem bármi efféle, és nemigen tudok megmenteni bárkit is. Én csak egy átlagos lány vagyok egy... – magában felnevetve rúgott bele a tartályba – nevetséges helyzetben, és most már csak az a célom, hogy kiderítsem, mi történt a családommal, és megpróbáljak hazajutni...

Megbicsaklott a hangja. Nyelt egyet, miközben az otthonára gondolt. A Földre. A kék-zöld gömbre az űrben, amely a Naptól számítva a harmadik bolygó. De ez is a Föld: az eső illata tavasszal és az avar zörgése ősszel. A park, ahol Ozzal drónokat versenyeztettek. A kedvenc sushi-étterme. A hideg víz, amikor nem volt megfelelő a zuhany hőmérséklete. A szobája falán sorakozó könyvek. A meleg zokni.

Ezer év.

És mindez most mintha eltűnt, vagy a felismerhetetlenségig megváltozott volna. Nem volt otthona, ahová visszatérhetne. Forró könnyek tolultak a szemébe. Zhade nem vette észre, Lew pedig úgy tett, mintha nem tűnt volna fel neki.

– Nem mehetek veled – motyogta Andra. Egy könnycsepp kicsordult, gyorsan letörölte.

Zhade pislogva nézett a sivatagi szélbe, aztán komolyan bólintott.

– *Fix, fix.*

Nyögve felállt, leporolta a nadrágját.

– Reméltem, de *halak és kívánságok*, ugye? A te sorsod, hogy eldöntsd.

A domb aljából magas hangú kiáltás hallatszott ekkor. Az egyik gyerek kést döfött a rókakutyába. Az állat nyüszített, a gyerek pedig – hat év körüli lány lehetett – addig forgatta benne a kést, amíg az állat el nem némult.

Andra levegő után kapva befogta a száját, hogy magába fojtsa a sikolyt. A többi gyerek olyan szavakat nyüszített, amelyeket nem értett.

– *Tételezem*, a családja ma húst fog vacsorázni – jegyezte meg Zhade. Nem nézett Andrára.

Ehelyett a lányt figyelte, aki vonszolni kezdte a tetemet a sivatag mélye felé.

– Ha Eerensedben lenne, nem kellene emiatt aggódnia. Nálunk tele vannak a kamrák hússal. Vannak angyalok, akik főznek ránk. És ott van az istenek kupolája, amely megvéd minket a viharfészkektől.

Zhade elfordult, hogy elinduljon, de a furcsa dialektusában elhangzott egyik szó szöveget ütött Andra fejében.

– Azt mondtad, ööö, az istenek kupolája? Mindig is ott volt?

Ezen a furcsa bolygón, ahol a robotok angyaloknak minősülnek, egy sztázisban lévő lány pedig Istennőnek, ott az istenek kupolája biztosan egy biokupola. És a város, amelyről Zhade beszélt, nem mágiával – vagy jóindulatú istenek ajándékaival – van tele, hanem technológiával.

Zhade megrázta a fejét, és kísérteties vigyorra húzta a száját. Andra úgy érezte, mintha valamiféle csapdába esett volna.

– *Neg.* Az Első teremtette.

– Az Első mi?

– Az Első Istennő – felelte Zhade egyszerűen. – Azt hitted, te vagy az egyetlen?

Andra lélegzete elakadt, a szíve kihagyott egy ütemet. Más „Istennők”? Ez jelenthet hozzá hasonló más telepeseket is akár, akik nem ébredtek fel a többiekkel együtt. Embereket az ő korából. A Földről. Túl sok kérdés kavargott a fejében, és kibökte az elsőt, amelyet sikerült szavakba öntenie:

– Hányan vannak?

Zhade megvonta a vállát, de ez a mozdulata minden volt, csak nem laza.

– Háromról tudunk. Az Első a tudás és a fény Istennője volt – idézte fel. – A Második káoszt és félelmet hozott. A Harmadik...

– És a másik kettő? Olyanok, mint én?

– Úgy érted, türelmetlenek?
– Sztázisban tartva. Egy tartályban.
Zhade szája széle megrándult.

– *Fix.* Halhatatlanok, változatlanok és hatalmasok.

Talán nem ő az egyetlen telepes, aki életben maradt. Andra nem akart hiú reményeket táplálni magában, de lehet, hogy ez a másik két Istennő olyasvalaki, akiket ismer. Akárki is volt az Első, úgy tűnik, egy működő biokupolát hozott létre. Ehhez pedig legalábbis zseninek kellett lennie.

Andrának vagy féltucatnyi ember jutott eszébe a maga korából, aki képes lehetett ilyen teljesítményre. És az egyikük az édesanyja volt.

A robot azonban azt mondta, hogy meghalt. Lehetséges, hogy tévedett, vagy tévesen értelmezte az adatokat? A robotok elvégre nem mindentudók; csak a beléjük táplált információkat továbbítják. Mások, mint a mesterséges intelligencia: nem képesek következtetésekre jutni. Valaki azzal bízta meg Zhade-et, hogy keresse meg őt, márpedig ki tehetne volna ezt, ha nem a saját édesanyja?

A remény annyira feszítette, hogy életben maradt a családja, hogy Andra próbálta elfojtani magában ezt a gondolatot.

– Veled megyek – mondta végül.

Zhade arcára kiült a mosoly. Viszont nem tűnt őszintének. A kelleténél jobban vigyorgott.

– Azzal a feltétellel, hogy útközben mindent elmondasz nekem az Istennőkről, amit csak tudsz.

Zhade mosolygó szája rándult egyet, így egy kis gödör keletkezett a bal orcáján. Lassan pislogott egyet.

– Mindent elmondok, amit csak tudok.

Olyan pillantást vetett Lew-Eadinra, amely értelmezhetetlen volt Andra számára, majd elindult lefelé a dombon.

– Teljesen jó lesz így. Majd a halálban megbékélünk. Dönts a sorsodról, Istennő! – kiáltotta a válla fölött.

Andra figyelte, ahogy a lábnyomait újra kitöltötte a homok.

– Ő egy kicsit... túl sok – mondta, miközben egyre csak cikáztak a fejében a lehetőségek.

– Intoleráns – válaszolta Lew, de a hangját nevetés lágyította.

A szél felerősödött, és Andra kénytelen volt eltakarni az arcát, különben a szája megtelt volna homokkal. A szemcsék marták azt a kevés bőrfelületét, amely fedetlen maradt. Millió apró tű szúrt belé.

– Együtt nőttünk fel. – Lew hangját eltompította a pulóvere anyaga, amit a szája elé húzott. – Ő... több annál, mint aminek látszik.

Egy pillanatnyi csend után Lew megkérdezte:

– Miért nem gondolod, hogy Istennőként létezel?

– Ugyanazért, amiért te sem gondolod magadról, hogy óriás vagy. Mert nem vagyok Istennő.

– Az egészen apró teremtményeknek igenis óriás vagyok.

Andra felnevetett.

– A saját fajtájuk köreiben – mondta Lew lassan – az istenek talán nem tűnnek olyan különleges lényeknek, de az egyszerű halandók között... – Befejezetlenül hagyta a célzásnak szánt mondatot, és felállt. – Jobb lesz, ha utána megyek, mielőtt felgyújt valamit.

Andra szemügre vette a sziklavárost. Ha valaki fel tudná gyújtani a követ, az valóban Zhade lenne.

Lew kissé meghajtotta a fejét.

– Istennő – mondta, majd észbe kapva azonnal korrigálta magát: – Andra.

– Lew. – Andra biccentéssel viszonzta a férfi gesztusát.

Lew elmosolyodva indult meg lefelé a dombon, a barátja után.

Andra a dűne tetején maradt, miközben a nap lemenőben volt. Nem az a Nap volt ez, amelyet ismert. Nem a Nap, hanem az Andromeda. Az édesanyja a Holymythes pályáján tartó csillagról nevezte el. Mivel a Föld erőforrásai kimerülőben voltak, az egyetlen lehetőségük, hogy az egyre növekvő népességet képesek legyenek eltartani, ha szétszóródnak a galaxisban, azaz elutaznak a legközelebbi lakható bolygóra, amely egy olyan nap körül kering, amely nem sokban különbözik a sajátjuktól. Ez az

emberiség utolsó reménye, ahogy az anyja fogalmazta meg. Az Andromeda mindannyiunkat meg fog menteni.

Micsoda vicc. Andra a tartály lábához lépett, amelyben a holmiját tárolták. Rányomta a kezét a szkenerre, amely csipogva jelezte, hogy leolvasta a DNS-aláírást. A fiók szisszenve kinyílt, ahogy a techsztázis pecsétje feltört.

A rekesz akkora volt, mint egy átlagos bőrrönd – elég nagy ahhoz, hogy elférjen benne az összes csecsebecse, kacat és minden, ami túl értékes emlék ahhoz, hogy megváljanak tőlük. Andra zsúfolásig pakolta tabletekkel, kéziratokkal, ruhaneművel, na meg a takaróval, amelyet tizenkét éves koráig használt alváshoz. Az otthona relikviáival töltötte meg. Belenyúlt, a takaróját kereste, de ujjai csak a levegőt markolták. Nem volt itt semmi, nem voltak meg a tabletek, tele képekkel, zenével és olvasnivalóval. A ruháját sem találta, amelyet az első napján tervezett viselni a Holymythen.

Mindene eltűnt.

– Ezt keresed?

Andra felkapta a fejét. Zhade visszatért. Kinyújtotta a kezét Andra felé, és az ujjai között megcsillant egy aranyozott lánc az egyre halványabb fényben. Csillag alakú medál függött rajta. Mihaszna és szentimentális tárgy volt. Egy holozár.

Andra kikapta Zhade kezéből, és különös megkönnyebbülés pezsgett benne, ahogy a nyakába akasztotta. Ez valójában egy gyerekjáték volt. Már évekkal azelőtt elavult, hogy megkapta. Annyira régi volt, hogy még ha működött is volna az implantátuma, akkor sem tudott volna kommunikálni a medállal. Olcsó technológia, és még olcsóbb a fém, amelyből készült. Andra kizártnak tartotta, hogy működőképes lenne.

– Hol van a többi holmim?

A takarójára gondolt, a *Mindenkihez szólok* című könyv első kiadású példányára, meg a lila holoszalagra, amelyet a tizenhatodik születésnapjára kapott.

– Csak ennyi volt benne. – Zhade arckifejezése olyan lefegyverzően komoly volt, hogy Andra hitt neki.

– Oh. Köszönöm.

Zhade bólintott.

– Nincs mit. Ez fontos neked?

– Igen. – Andra erősen megmarkolta a medálját. Azért tartotta meg, mert Oztól kapta. Az öccse tombolán nyerte az iskolában, amikor még öt éves volt. Oz imádta az elavult technológiát. Hetekig hordta magával, azzal próbálkozva, hogyan tudná használni a memóiafoglatokat. Egy napon Andra kiborult valami miatt – már nem is emlékezett rá, mi lehetett az –, de Oz belopózott a szobájába, ahol összegömbölyödve, hangtalanul sírt, és a kezébe nyomta a medált. Andrának nem volt szíve megmondani neki, hogy gyakorlatilag hasznavehetetlen. A karperecek több száz petabájtot tudtak tárolni. A medálban hat darab egygigas memória fért el. Csak azért fogadta el, mert látta Ozon, hogy az öccse büszke magára a nagyvonalúságáért. A memóiafoglatokat véletlenszerű pillanatok rögzítésére használta, amelyek akkoriban hétköznapi eseményeknek tűntek.

Mostanra már csak ezek maradtak a múltjából. Értékesek. Cruz is ott volt. És Briella és Rhin. És Oz. A családja.

A szél felerősödött, szinte hűvös volt. Zhade hunyorogva nézett fel a napba, a kezét a zsebébe dugta.

– Tudom, milyen érzés – szólalt meg – elveszíteni a családot. Mindenkit elveszíteni.

Találkozott a tekintetük.

– Sajnálom. Senkinek sem kívánom.

Andra összeszorította a száját, és magába fojtotta a bánatát. Zhade bólintott. Volt valami komoly és megnyugtató a tekintetében. Aztán anélkül, hogy még egy szót szóló volna, elindult. Magában dúdolván ereszkedni kezdett lefelé a dűne oldalán.

Andra a medált a mellkasára szorítva megfordult, és figyelte, ahogy a napfény szürkévé fakul a sivatagban.

Csak akkor indult el ő is lefelé a domboldalon, amikor névrokona eltűnt a horizont alatt.